

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 4To/36/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4212010394
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 04. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zita Matyóová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2013:4212010394.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zity Matyóovej a členov senátu Mg. Adriany Némethovej a JUDr. Jána Bernáta, v trestnej veci obžalovaného B. R. , pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 odsek 1, odsek 2 písmeno b/ § 127 odsek 5) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného B. R. proti rozsudku Okresného súdu Komárno (ďalej len „súd prvého stupňa“) zo 14.12.2012 sp. zn. 1T/103/2012 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) na verejnom zasadnutí konanom v Nitre 16. apríla 2013 takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 odsek 1 písmeno b/, písmeno d/ Trestného poriadku
z r u š u j e s a napadnutý rozsudok.

Podľa § 322 odsek 3 Trestného poriadku s a

obžalovaný

B. R. , narodený XX.XX.XXXX v U. Q., trvale bytom
L. nad T. číslo XXX, toho času, od
16.04.2012 vo väzbe v Ústave na výkon väzby Nitra,

u z n á v a v i n n ý m , ž e :

27.01.2012 v čase okolo 16.15 hodine v byte číslo XX na Z. H. okružná v L. po predchádzajúcej hádke, pod vplyvom alkoholu a z dôvodu žiarlivosti svojej družky L. M., narodenej XX.XX.XXXX najprv cez okno tohto bytu nachádzajúceho na štvrtom poschodí bytového domu vyhodil mobilný telefón a po tom, čo jeho družka zišla pred dom a telefón zdvihla, zišiel za ňou na prízemie kde ju pri výťahu držiac na rukách ich spoločné maloleté dieťa a keď sa jeho družka chcela vrátiť do bytu a privolala výťah, pášťou ju do neho sotil a vo vnútri výťahu ju najmenej päťkrát udrel do spánkovej oblasti hlavy a vyhrážal sa jej zabitím, vzbudiac aj v dôsledku skorších vyhrážok usmrtením, ktorých sa voči nej už dopustil, dôvodnú obavu, že tieto aj uskutoční,

t e d a :

inému sa vyhrážal smrťou takým spôsobom, že to mohlo vzbudiť dôvodnú obavu a spáchal taký čin na chránenej osobe - blízkej osobe - družke,

t ý m s p á c h a l :

prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 odsek 1, odsek 2 písmeno b/ (§ 139 odsek 1 písmeno c/ a § 127 odsek 5) Trestného zákona.

Z a t o s a o d s u d z u j e :

Podľa § 360 odsek 2 Trestného zákona, s použitím § 38 odsek 2 Trestného zákona (po nezistení žiadnej, v § 36 Trestného zákona uvedenej poľahčujúcej ani v ustanovení § 37 Trestného zákona uvedenej priťažujúcej okolnosti) na trest odňatia slobody 1 (jeden) rok a 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 48 odsek 2 písmeno a/ Trestného zákona sa na výkon trestu odňatia slobody z a r a d u j e do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 73 odsek 2 písmeno b/, písmeno c/, odsek 4 a § 74 odsek 1 Trestného zákona sa obžalovanému u k l a d á ambulantné protialkoholické liečenie.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa konajúci v senáte napadnutým rozsudkom uznal obžalovaného B. R. (ďalej len „obžalovaný“) vinným zo spáchania prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 odsek 1, odsek 2 písmeno b/ (§ 139 odsek 1 písmeno c/ a § 127 odsek 5) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že:

dňa 27. januára 2012 v čase okolo 16.15 hodine v Komárne, v byte číslo XX na Z. H. O. po predchádzajúcej hádke, pod vplyvom alkoholu z dôvodu žiarlivosti svojej družke L. M., narodenej XX. E. XXXX (ďalej len „poškodená“) najprv zo štvrtého poschodia vyhodil cez okno mobilný telefón, keď zišla pred dom a zodvihla ho, tak za ňou obžalovaný zišiel dolu k výťahu, pričom na rukách niesol ich maloleté spoločné dieťa, keď sa poškodená chcela vrátiť do bytu a zavolala si výťah, tak ju pästou sotil dovnútra a vo výťahu ju pästou najmenej päťkrát udrel do spánkovej oblasti hlavy, pričom sa jej vyhrážal zabitím a takto konal hoci rozsudkom súdu prvého stupňa z 19. decembra 2011 sp. zn. 2T/103/2011, právoplatným dňom vyhlásenia, bol právoplatne odsúdený pre zločin vydierania podľa § 189 odsek 1, odsek 2 písmeno b/ Trestného zákona, ktorého sa dopustil taktiež voči poškodenej, v dôsledku čoho mala poškodená dôvodnú obavu, že obžalovaný svoju vyhrážku aj uskutoční.

Za tento prečin súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom uložil obžalovanému podľa § 360 odsek 2 Trestného zákona s použitím § 38 odsek 2, odsek 4 Trestného zákona (po nezistení žiadnej poľahčujúcej okolnosti uvedenej v § 36 Trestného zákona a po zistení priťažujúcej okolnosti uvedenej v § 37 písmeno m/ Trestného zákona) a § 49 odsek 2 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere dva roky nepodmienečne, na výkon ktorého ho podľa § 48 odsek 2 písmeno a/ Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Ďalším výrokom napadnutého súd prvého stupňa podľa § 73 odsek 2 písmeno b/, písmeno c/ Trestného zákona obžalovanému uložil ústavné protialkoholické liečenie.

Napadnutý rozsudok bol obžalovanému, jeho obhajkyňi a prokurátorovi oznámený vyhlásením v ich prítomnosti na hlavnom pojednávaní súdu prvého stupňa uskutočnenom 14.12.2012, ihneď po ktorom, teda včas, podal obžalovaný odvolanie smerujúce proti všetkým výrokom napadnutému rozsudku, ktoré odôvodnil prostredníctvom svojej obhajkyne písomným podaním doručeným súdu prvého stupňa 01.03.2013 a to popretím spáchania v prejednávanej veci zažalovaného skutku tvrdiac, že si ho vymyslela poškodená z pomsty za to, že chcel ukončiť ich vzťah z dôvodu stálych hádok, nestarania sa poškodenej o spoločnú domácnosť ani spoločné maloleté dieťa a jej flákania sa mimo domu, pričom poškodená sa po tom, čo jej tento svoj zámer oznámil vyjadrila tak, že mu ich malú dcéru nedá a že ho dá radšej zavrieť. Obžalovaný poukázal na výpovede svedkov Q. R., Y. R., K. N. a R. R. potvrdzujúce jeho obhajobné tvrdenia, na ktoré však súd prvého stupňa neprihliadol neopodstatnene argumentujúc ich pozitívnym vzťahom k nemu a tiež s odôvodnením, že neboli svedkami zažalovaného skutku, považujúc ich za tendenčné, vedené snahou pomôcť mu zbaviť sa trestnej zodpovednosti a vyvolať o poškodenej predstavu osoby nemorálnej a celkom nevierohodnej. V tejto súvislosti obžalovaný jednak mal za to, že každý svedok súc poučený o význame a dôležitosti pravdivej výpovede hovorí pravdu, z ktorej prezumpcie treba vychádzať, jednak upozornil, že súd prvého stupňa výpoveď poškodenej hodnotil selektívne, vyberajúc si skutočnosti, o ktorých vypovedala pravdu a o ktorých nie, pričom nevzal do úvahy závery znaleckého psychiatrického vyšetrenia jej duševného stavu o tom, že jej výpoveď nie je možné považovať za plne vierohodnú. Vzhľadom na to, že jediným priamym svedkom zažalovaného

skutku je poškodená, pravdivosť výpovede ktorej je prinajmenšom znížená, nepovažuje obžalovaný napadnutý rozsudok za správny a spravodlivý majúc za to, že odsudzujúci rozsudok sa má zakladať len na dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, že sa zažalovaný skutok stal, ktorými dôkazmi v prejednávanej veci výpovede poškodenej nie sú, naopak v dôsledku ich rozpornosti vyvolávajú dôvodné pochybnosti o vine obžalovaného. Zo všetkých týchto dôvodov a s poukazom na v § 2 odsek 4 Trestného poriadku ustanovenú zásadu prezumpcie nevinoty obžalovaný Krajskému súdu v Nitre (ďalej len „odvolací súd“) navrhol, aby po zrušení napadnutého rozsudku sám rozhodol tak, že ho podľa § 285 písmeno a/ Trestného poriadku spod obžaloby oslobodí.

Zástupkyňa krajského prokurátora na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu mala za to, že súd prvého stupňa zákonným spôsobom vykonal všetky dostupné dôkazy, tieto vyhodnotil v súlade so zákonom a takto riadne zistený skutkový stav prejednávanej veci aj zákonu zodpovedajúcim spôsobom právne posúdil. Pokiaľ ide o obžalovanému uložený trest, tento vzhľadom na prevahu priťažujúcich okolností, osobu obžalovaného a jeho recidívu, a to v skúšobnej obe skoršieho podmieneného odsúdenia za obdobný trestný čin, tiež považuje za zákonný a primeraný, spĺňajúci svoj účel tak z hľadiska individuálnej, ako aj generálnej prevencie. Preto v konečnom návrhu zástupkyňa krajského prokurátora odvolaciemu súdu navrhla odvolanie obžalovaného podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietnuť.

Obhajkyňa obžalovaného na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu predniesla dôvody odvolania obžalovaného zhodne s ich písomným vyhotovením a v konečnom návrhu odvolaciemu súdu navrhla odvolaniu obžalovaného vyhovieť.

Obžalovaný na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu tvrdil, že je nevinný, že svedkovia v konaní pred súdom prvého stupňa vypovedali pravdu, konkrétne svedkyňa Q. R., ktorá všetko počula cez telefón, pri výťahu vôbec nebol a preto sa domáhal oslobodenia spod obžaloby, v ktorom smere navrhol svojmu odvolaniu vyhovieť.

Podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 odsek 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 odsek 3 Trestného poriadku, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 odsek 1 Trestného poriadku.

V rámci prieskumnej povinnosti vyplývajúcej z citovaného ustanovenia Trestného poriadku a v jej rozsahu, odvolací súd v prejednávanej veci (ktorá mu bola predložená na rozhodnutie 15.03.2013 a v ktorej bola obžaloba podaná 17.07.2012) preskúmal výrok o vine, výrok o treste a výrok o ochrannom opatrení napadnutého rozsudku, proti ktorým odvolanie okresného prokurátora smerovalo a správnosť postupu konania všetkým trom týmto výrokmi napadnutého rozsudku predchádzajúceho, a to aj v rozsahu zistenia prípadných, odvolaním obžalovaného nevytýkaných chýb, ktoré by mohli odôvodniť podanie dovolania z niektorého z dôvodov uvedených v § 371 odsek 1 Trestného zákona.

Plnením svojej, z ustanovenia § 317 odsek 1 Trestného poriadku mu vyplývajúcej prieskumnej povinnosti odvolací súd predovšetkým zistil, že súd prvého stupňa na hlavných pojednávaniach v prejednávanej veci vykonal všetky dostupné dôkazy potrebné na objasnenie všetkých základných skutočností a okolností dôležitých pre trestné stíhanie a pre rozhodnutie o vine obžalovaného, o uloženom mu treste a ochrannom opatrení tak, ako to vyplýva z ustanovenia § 119 odsek 1 písmeno a/ až písmeno d/ Trestného poriadku.

Plnením tejto svojej prieskumnej povinnosti odvolací súd tiež zistil, že v konaní predchádzajúcom všetkým trom preskúmaným výrokmi napadnutého rozsudku sa súd prvého stupňa nedopustil žiadnych takých podstatných chýb, ktoré by boli porušením ustanovení zabezpečujúcich objasnenie veci alebo právo obhajoby (§ 321 odsek 1 písmeno a/ Trestného poriadku).

Aj z dôvodov vyššie uvedených skutkové zistenia, ktoré mohol mať a (z dôvodov ďalej uvedených aj) mal súd prvého stupňa za preukázané, mohli vychádzať z výsledkov úplného a zákonným spôsobom vykonaného dokazovania a následne zodpovedať aj všetkým kritériám uvedeným v ustanovení § 2 odsek 10 Trestného poriadku (§ 321 odsek 1 písmeno c/ Trestného poriadku).

Plnením svojej prieskumnej povinnosti odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa pri hodnotení všetkých, ním v prejednávanej veci vykonaných dôkazov tak (a predovšetkým) v otázke viny obžalovaného, ako aj v otázkach ukladaného mu trestu a ochranného opatrenia postupoval aj v súlade s ďalšou zásadou trestného konania uvedenou v § 2 odsek 12 Trestného poriadku, pretože ich v prejednávanej veci hodnotil tak jednotlivo ako aj v ich súhrne, nepochybne podľa svojho vnútorného presvedčenia súčasne založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu a napokon súčasne (a predovšetkým) tiež v súlade s logickou metódou myslenia a uvažovania.

Z dôvodov vyššie uvedených aj odôvodnenie napadnutého rozsudku v časti týkajúcej sa jeho výroku o vine je v súlade s požiadavkami ustanovenými v § 168 odsek 1 Trestného poriadku a to v tom smere, že súd prvého stupňa v ňom v potrebnom rozsahu uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, a to najmä tých, ktoré si navzájom odporujú a napokon aj ako sa vyrovnal s obranou obžalovaného pokiaľ ide o skutkové zistenia opodstatňujúce záver, že v prejednávanej veci zažalovaný skutok sa stal v rozsahu ustálenom vo výroku napadnutého rozsudku popísanom skutku a že ho spáchal obžalovaný, ktorý sa poškodenej vyhrážal zabitím, vzbudiac v nej (vzhľadom na týmto vyhrážkam bezprostredne voči nej opakovane použité fyzické násilie ale aj skoršie odsúdenie obžalovaného za opakované vyhrážky zabitím poškodenej) nepochybne dôvodnú obavu, že tieto hrozby aj uskutoční), s ktorými sa aj odvolací súd stotožňuje a v podrobnostiach na ktoré, ako na v podstate úplné a správne poukazuje, nepovažujúc za potrebné tieto, rovnako ako ani v odôvodnení napadnutého rozsudku obsiahnuté relevantné právne úvahy súdu prvého stupňa, ktorými sa spravoval, keď dokázané skutočnosti posudzoval podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny obžalovaného ani doplniť, ani zmeniť.

Odvolacie námietky obžalovaného, ktorými sa pri hodnotení všetkých, v prejednávanej veci súdom prvého stupňa zákonným spôsobom vykonaných dôkazov domáhal dôslednej aplikácie zo zásady prezumpcie neviny (ktorá je uvedená v ustanovení § 2 odsek 4 Trestného poriadku) vyplývajúceho pravidla „in dubio pro reo - v pochybnostiach v prospech obvineného“, odvolacie súd nepovažuje ani za relevantné, ani za opodstatnené, pretože súd prvého stupňa toto pravidlo v prejednávanej veci rešpektoval v rozsahu, v ktorom bola jeho aplikácia opodstatnená, teda ohľadne skutkových otázok majúcich podľa obžaloby spočívať v tom, že obžalovaný sa poškodenej po návrate do bytu a po tom, čo mu oznámila, že ide ohlásiť políciu (pre prípad, že tak urobí) vyhrážal podrezaním krku a ublížením aj ich maloletej dcére (naznačujúc jej vyhodenie z okna), o existencii ktorých aj podľa názoru odvolacie súdu (na rozdiel od ostatných skutkových zistení vyššie uvedených, ktorých existencia bola bez dôvodných pochybností preukázaná) nepochybne zostali dôvodné pochybnosti, ktoré nebolo možné odstrániť vykonaním ďalších dostupných dôkazov.

Plnením svojej, z ustanovenia § 317 odsek 1 Trestného poriadku mu vyplývajúcej prieskumnej povinnosti odvolací súd dospel tiež k záveru, že aj skutkové zistenia súdu prvého stupňa dôležité pre určenie druhu trestu a jeho výmery, ktoré mohol mať a (v čase vyhlásenia napadnutého rozsudku aj opodstatnene) mal za preukázané, vychádzajú z výsledkov z vyššie uvedených hľadísk úplného a zákonným spôsobom vykonaného dokazovania, zodpovedajúceho všetkým kritériám uvedeným v § 2 odsek 10 Trestného poriadku, pričom súd prvého stupňa pri hodnotení týchto dôkazov postupoval aj podľa ďalšej zásady trestného konania uvedenej v § 2 odsek 12 Trestného poriadku (teda predovšetkým ich v prejednávanej veci hodnotil tak jednotlivo ako aj v ich súhrne, a nepochybne aj podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu) a tiež sa pri ich hodnotení spravoval aj právnymi úvahami zodpovedajúcimi v prejednávanej veci v tomto štádiu trestného konania do úvahy prichádzajúcim ustanoveniam Trestného zákona.

Z dôvodov vyššie uvedených aj odôvodnenie napadnutého rozsudku v časti týkajúcej sa výroku o obžalovanému uloženom treste je v súlade s požiadavkami ustanovenými v ustanovení § 168 odsek 1 Trestného poriadku, pretože súd prvého stupňa v ňom uviedol, ktoré skutočnosti a z akých dôvodov vzal z hľadísk určenia druhu trestu a jeho výmery za dokázané, o ktoré dôkazy oprel tieto svoje zistenia a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, s ktorými sa pokiaľ ide o druh trestu (odňatia slobody nepodmienečne) a jeho výmeru (v polovici trestnej sadzby ustanovenej v § 360 odsek 2 Trestného zákona vo výmere šesť mesiacov až tri roky po zvýšení jej dolnej hranice podľa § 38 odsek 4 Trestného zákona na jeden rok a štyri mesiace) aj odvolací súd v podstate stotožňuje, považujúc ich za opodstatnené a zákonu zodpovedajúce.

Súd prvého stupňa totiž podľa názoru odvolacieho súdu aj v tomto smere opodstatnene prihladol na všetky tie okolnosti prípadu (opätovné spáchanie úmyselného násilného trestného činu voči poškodenej s tým istým motívom, aj z toho, ale tiež z opakovaného fyzického násillia voči poškodenej vyplývajúce evidentné sklony obžalovaného k páchaniu úmyselných trestných činov násilnej povahy a tiež zjavnú skutočnosť, že skorší obžalovanému uložený trest odňatia slobody nespojený s jeho výkonom sa u neho minul akýmkoľvek výchovným účinkom, pretože už trinásť mesiacov po jeho uložení spáchal v prejednávanej veci zažalovaný skutok), ktoré vo svojom súhrne z hľadiska druhu trestu, uloženie ktorého obžalovanému v prejednávanej veci prichádzalo do úvahy, jeho výmery a napokon (a zvlášť) dosiahnutia jeho účelu mali a (napriek ďalej uvedenému) doposiaľ majú zásadnú povahu a význam.

Pozornosti odvolacieho súdu však neušlo, že aj keď na uloženie ochranného protialkoholického liečenia boli v prejednávanej veci splnené všetky zákonné podmienky a predpoklady ustanovené v § 73 odsek 2 písmeno b/, písmeno c/ Trestného zákona, súd prvého stupňa jednak vo výroku o ňom neuviedol všetky zákonné ustanovenia (§ 72 odsek 4 a § 74 odsek 1 Trestného zákona), podľa ktorých jeho uloženie prichádzalo do úvahy (§ 321 odsek 1 písmeno d/ Trestného poriadku), jednak jeho uloženie v ústavnej (napriek návrhu znalcov uložiť ho v ambulantnej) forme odôvodnil iba obžalovanému napadnutým rozsudkom ukladaným nepodmienečným trestom odňatia slobody a s tým súvisiacim lepším zabezpečením výkonu ochranného liečenia, ktoré je aj (a zvlášť) v súvislosti s použitou právnou úvahou uvedenou v ustanovení § 74 odsek 1 veta prvá Trestného zákona (z ktorého ani obligatórnosť, ba dokonca ani vhodnosť uloženia ústavného ochranného liečenie popri treste odňatia slobody sama osebe nevyplýva) nejasné a podľa názoru odvolacieho súdu aj neopodstatnené (§ 321 odsek 1 písmeno b/ Trestného poriadku).

Keďže po vyhlásení napadnutého rozsudku prezident Slovenskej republiky rozhodnutím o amnestii z 02.01.2013 uverejneným pod číslom 1/2013 Z.z. (ďalej len „rozhodnutie o amnestii“) v jeho článku I odpustil tresty odňatia slobody právoplatne uložené pred dňom tohto rozhodnutia, ktorých výkon je podmiennečne odložený s účinkom, že sa na páchatel'a hľadí, ako keby nebol odsúdený a keďže súd prvého stupňa jednak vo výroku o vine napadnutého rozsudku v popísanom skutku uviedol aj skoršie odsúdenie obžalovaného právoplatným rozsudkom súdu prvého stupňa z 19.12.2011 sp. zn. 2T/103/2011, jednak na toto skoršie odsúdenie obžalovaného prihladol ako na podľa § 37 písmeno m/ Trestného zákona okolnosť priťažujúcu (s následným použitím ustanovenia § 38 odsek 4 Trestného zákona a prihladnutím na ustanovenie § 49 odsek 2 Trestného zákona), odvolací súd postupom podľa § 7 odsek 1 Trestného poriadku v odvolacom konaní účasť obžalovaného na tomto rozhodnutí o amnestii posúdil ako predbežnú otázku, zistiť, že ani jedna zo skutočností a okolností uvedených v jeho článku V písmeno a/ až e/ obžalovaného z účasti na ním v článku I udelenej amnestii nevyučuje.

Odvolací súd podľa § 321 odsek 1 Trestného poriadku zruší napadnutý rozsudok aj:

- pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie (písmeno b/),

- ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona (písmeno d/).

Podľa § 322 odsek 3 Trestného poriadku odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného, vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

Keďže odvolací súd zistil vyššie uvedené, zákonné dôvody, podľa § 321 odsek 1 písmeno b/, písmeno d/ Trestného poriadku zrušil odvolaním obžalovaného napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu a za splnenia podmienok ustanovených v § 322 odsek 3 Trestného poriadku odvolací súd jednak prihladnuc vo výroku o vine aj vo výroku o treste na vyššie uvedenú účasť obžalovaného na amnestii, jednak naprieviac vo výroku o ochrannom opatrení vyššie uvedené zistené chyby, ktorých sa súd prvého stupňa dopustil, v prejednávanej veci rozhodol sám rozsudkom tak, že na podklade súdom prvého stupňa vykonaným dokazovaním zistených skutočností a okolností majúcich vplyv a význam tak pre rozhodnutie o vine obžalovaného ako aj následne o ukladanom mu treste (zvlášť

jeho výmery) a ochrannom opatrení - liečení (zvlášť jeho forme), uznal obžalovaného uznal vinným zo spáchania prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 odsek 1, odsek 2 písmeno b/ /§ 139 odsek 1 písmeno / a § 127 odsek 5) Trestného zákona, ktorého sa dopustil spôsobom uvedeným vo výroku o vine napadnutého rozsudku (a to nielen po štylistických a gramatických úpravách ale aj po vypustení skutkovej okolnosti spočívajúcej v skoršom, po vyhlásení napadnutého rozsudku rozhodnutím o amnestii zahladenom odsúdení), podľa § 360 odsek 2 Trestného zákona, s použitím § 38 odsek 2 Trestného zákona (po nezistení žiadnej, v ustanovení § 36 Trestného zákona uvedenej poľahčujúcej ani v ustanovení § 37 Trestného zákona uvedenej priťažujúcej okolnosti), obžalovanému uložil trest odňatia slobody vo výmere jedného roka a šiestich mesiacov, na výkon ktorého ho podľa § 48 odsek 2 písmeno a/ Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia, pretože v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestných činov v prejednávanej veci , obžalovaný nebol vo výkone trestu odňatia slobody uloženého mu za úmyselný trestný čin.

Odvolačí súd mal za to, že tento druh (nepodmienečný trest odňatia slobody) a výmera (v dolnej polovici zákonom ustanovenej trestnej sadzby činiacej šesť mesiacov až tri roky) obžalovanému v prejednávanej veci odvolacím súdom uloženého trestu zodpovedá všetkým kritériám ustanoveným pre ukladanie trestu v § 34 odsek 4 Trestného zákona (spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútko, nezistená poľahčujúca okolnosť ani priťažujúca okolnosť, osoba páchatela, jeho pomery a možnosti jeho nápravy) a preto je spôsobilý na dosiahnutie účelu trestu podľa § 34 odsek 1 Trestného zákona a to tak v oblasti individuálnej ako aj v oblasti generálnej prevencie, pretože zabezpečí ochranu spoločnosti pred obžalovaným tak, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti, vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život, súčasne aj iných odradí od páchania trestných činov a zároveň dostatočne vyjadrí aj morálne odsúdenie obžalovaného spoločnosťou.

Rovnako ako súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom, avšak s použitím všetkých relevantných ustanovení § 73 odsek 2 písmeno b/, písmeno c/, odsek 4 a § 74 odsek 1 Trestného zákona odvolací súd uložil obžalovanému popri tomto nepodmienečnom treste odňatia slobody ochranné protialkoholické liečenie v ambulantnej (teda znalcami podľa názoru odvolacieho súdu opodstatnene navrhutej) forme, od ktorej vzhľadom na povahu choroby obžalovaného (ale aj liečebné možnosti) je možné očakávať, že splní svoj účel.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.